

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-159/21 - 1

Zaak C-159/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 maart 2021

Verwijzende rechter:

Fővárosi Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 januari 2021

Verzoekende partij:

GM

Verwerende partijen:

Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Alkotmányvédelmi Hivatal

Terrorelhárítási Központ

Fővárosi Törvényszék (rechter voor de agglomeratie Boedapest, Hongarije; hierna: „verwijzende rechter”)

[OMISSIS] In de bestuursrechtelijke procedure inzake de beoordeling van een asielrechtelijk geschil tussen [OMISSIS] **GM** ([OMISSIS], Boedapest [OMISSIS]), verzoeker, en [OMISSIS] **Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság** (nationaal directoraat vreemdelingenbeleid) [OMISSIS], (Boedapest, Hongarije [OMISSIS]), **eerste verweerder**, [OMISSIS], **Alkotmányvédelmi Hivatal** (bureau voor de bescherming van de grondwet [OMISSIS], Boedapest, Hongarije [OMISSIS]), **tweede verweerder**, en [OMISSIS] **Terrorelhárítási Központ** (centrum voor terreurbestrijding [OMISSIS], Boedapest, Hongarije [OMISSIS]), **derde verweerder**, geeft de verwijzende rechter de volgende

Beschikking:

De verwijzende rechter verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om uitlegging van bepalingen van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: „procedurerichtlijn”) en richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: „erkenningsrichtlijn”).

De verwijzende stelt het Hof de volgende vragen:

1. Moeten artikel 11, lid 2, artikel 12, lid 1, onder d), en lid 2, artikel 23, lid 1, onder b), en artikel 45, lid 1 en leden 3 tot en met 5, van de procedurerichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), aldus worden uitgelegd dat zij vereisen dat, wanneer er sprake is van de in artikel 23, lid 1, van de procedurerichtlijn opgesomde, met redenen van nationale veiligheid verband houdende uitzonderingen, de autoriteit van de lidstaat die met betrekking tot internationale bescherming om redenen die verband houden met de nationale veiligheid een besluit neemt tot weigering of intrekking van die status, alsook de adviserende overheidsinstantie die een beslissing neemt over de geheimverklaring van de betreffende informatie, erop toezien dat de betrokken verzoeker/vluchteling/houder van de subsidiaire-beschermingsstatus en zijn raadsman hoe dan ook het recht hebben om kennis te nemen, en gedurende de procedure gebruik te maken, van ten minste de essentie van de geheime of gerubriceerde informatie waarop het besluit wordt gebaseerd, **[Or. 2]** indien de bevoegde autoriteit zich erop beroept dat redenen van nationale veiligheid zich tegen de verstrekking van die informatie verzetten?

2. Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, wat moet dan bij de toepassing van artikel 23, lid 1, en lid 1, onder b), van de procedurerichtlijn, gelezen in samenhang met de artikelen 41 en 47 van het Handvest, precies worden verstaan onder de „essentie” van de geheime of gerubriceerde informatie waarop het besluit wordt gebaseerd?

3. Moeten artikel 14, lid 4, onder a), en artikel 17, lid 1, onder d), van de erkenningsrichtlijn en artikel 45, lid 1, onder a), en leden 3 en 4, alsmede overweging 49 van de procedurerichtlijn aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling waarbij de intrekking of uitsluiting van de vluchtelingen- of subsidiaire-beschermingsstatus geschiedt op grond van een niet met redenen omkleed besluit dat uitsluitend is gebaseerd op een standaardverwijzing naar het evenmin met redenen omkleed doch bindend

deskundigenadvies van een overheidsinstantie inzake het bestaan van het gevaar voor de nationale veiligheid, waarvan geen afwijking mogelijk is?

4. Moeten de overwegingen 20 en 34, artikel 4 en artikel 10, lid 2 en lid 3, onder d), van de procedurerichtlijn en de artikelen 14, lid 4, onder a), en 17, lid 1, onder d), van de erkenningsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling waarbij het deskundigenonderzoek naar de uitsluitingsgrond wordt verricht, en de inhoudelijke beslissing daarover wordt genomen, door een overheidsinstantie wier handelen niet onder de materieel- en procesrechtelijke bepalingen van de procedurerichtlijn en de erkenningsrichtlijn valt?

5. Moet artikel 17, lid 1, onder b), van de erkenningsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen de uitsluiting op grond van een omstandigheid die, of een strafbaar feit dat, reeds vóór de vaststelling van de onherroepelijke administratieve en gerechtelijke beslissingen inzake de erkenning van betrokkene als vluchteling bekend was, maar geen grond vormde voor uitsluiting van de vluchtelingen- of subsidiaire-beschermingsstatus?

Motivering

I. Voorwerp van het hoofdgeding en relevante feiten

Verzoeker, die de Syrische nationaliteit bezit, heeft in 2005 asiel aangevraagd terwijl hij een gevangenisstraf uitzat die hem in 2002 onherroepelijk was opgelegd wegens misbruik van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen. Verzoeker is voor bepaalde tijd toegelaten op grond dat het beginsel van non-refoulement op hem van toepassing was; deze verblijfsstatus is hem echter bij de herziening in 2010 bij een door de rechter bekrachtigd besluit ontnomen. Verzoeker heeft in 2011 wederom een verzoek om erkenning als vluchteling ingediend, naar aanleiding waarvan de Fővárosi Törvényszék (rechter voor de agglomeratie Boedapest) hem bij beslissing van 29 juni 2012 [Or. 3] als vluchteling „sur place” heeft erkend. Vervolgens is in 2019 ambtshalve een administratieve procedure ingesteld tot intrekking van de aan verzoeker verleende vluchtelingenstatus. Het thans voor de verwijzende rechter aanhangige geding betreft de rechterlijke toetsing van het besluit (van [OMISSIS] 15 juli 2019) waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeker is ingetrokken, maar tegelijkertijd is vastgesteld dat het beginsel van non-refoulement op hem van toepassing is. In het kader van de administratieve procedure hebben verweerder III (centrum voor Terreurbestrijding) en verweerder II (bureau voor de bescherming van de grondwet) in hun advies geconcludeerd dat de aanwezigheid van verzoeker in Hongarije een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Op basis van het voorgaande heeft de bevoegde asielautoriteit vastgesteld dat er gronden zijn om

verzoeker uit te sluiten van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire-beschermingsstatus.

II. Voornaamste elementen van het betoog van partijen

De raadsman van *verzoeker* heeft bij de aanvang van de gerechtelijke procedure voorgesteld het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken. Hij beklagt zich erover dat hij niet eens van de essentie kennis kan nemen van de als „geheim” gekwalificeerde informatie die het bestaan van het gevaar voor de nationale veiligheid zou ondersteunen, maar zelfs al zou hij van die informatie kennis kunnen nemen, dan nog staat de geldende regelgeving hem niet toe om daarvan in de gerechtelijke procedure gebruik te maken. Hij benadrukt dat de relevante uitlegging van het Hof eveneens impliceert dat de asielautoriteit de aanvraag individueel moet beoordelen en dat zij haar besluit niet uitsluitend mag baseren op de conclusies van het advies (met betrekking tot de nationale veiligheid) van de adviserende overheidsinstanties. Tenslotte is verzoeker van mening dat de Hongaarse wettelijke regeling de uitsluitingsgronden die tot intrekking van de erkenning kunnen leiden zonder Unierechtelijke machtiging uitbreidt met een uitsluitingsgrond die in strijd is met het Unierecht.

Tweede en derde verweerder, die als adviserende overheidsinstanties betrokken zijn bij de procedure, verwijzen naar de in het kader van hun eigen procedures vastgestelde en in gerubriceerde documenten vastgelegde omstandigheden en handhaven hun bevindingen inzake het gevaar voor de nationale veiligheid.

De als eerste verweerder optredende asielautoriteit wijst nogmaals op de conclusies van de als adviserende overheidsinstanties bij het geding betrokken tweede en derde verweerder, volgens welke de aanwezigheid van verzoeker op Hongaars grondgebied een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Gelet op het voorgaande stelt de asielautoriteit zich op het standpunt dat verzoeker noch voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt.

III. Relevante wettelijke bepalingen

Unierecht

[Or. 4]

Unierecht met betrekking tot de eerste en de tweede vraag:

1. De procedurerichtlijn, met name artikel 11, lid 2, en artikel 12, lid 1, onder d), en lid 2, artikel 23, lid 1, onder b), en artikel 45, leden 1 en 3 tot en met 5
2. Het Handvest, met name de artikelen 41 en 47

4

Unierecht inzake de derde en de vierde vraag:

1. De erkenningsrichtlijn, met name artikel 14, lid 4, onder a), en artikel 17, lid 1, onder d)
2. De procedurerichtlijn, met name artikel 4, artikel 10, lid 2 en lid 3, onder d), artikel 45, lid 1, onder a), en leden 3 en 4, alsmede overwegingen 20, 34 en 49

Unierecht wat betreft vraag 5:

Artikel 17, lid 1, onder b), van de erkenningsrichtlijn

Hongaarse wetgeving:

Hongaarse wetgeving in verband met de eerste en de tweede vraag:

§ 57 van a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (wet nr. LXXX van 2007 inzake het asielrecht; hierna: „asielwet 2007”)

Lid 1: In de procedures die onder deze wet vallen brengt de adviserende overheidsinstantie advies uit over vraagstukken waarvan de beoordeling in het kader van een administratieve procedure onder haar bevoegdheid valt. (...)

Lid 3: De asielautoriteit mag niet afwijken van het advies van de adviserende overheidsinstantie indien de beoordeling van de inhoud van dat advies buiten haar bevoegdheid valt. (...)

§ 3 van a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (wet nr. CLV van 2009 inzake de bescherming van gerubriceerde informatie; hierna: „wet bescherming informatie”)

1. gerubriceerde informatie:

a) nationale gerubriceerde informatie: informatie met betrekking tot een openbaar belang dat door middel van rubricering kan worden beschermd, die overeenkomstig de bij of krachtens deze wet gestelde vormvereisten de markering “gerubriceerd” draagt en waarvan de tot rubricering bevoegde autoriteit in het kader van de procedure voor rubricering, ongeacht haar vorm, heeft vastgesteld dat openbaarmaking, onrechtmatige verkrijging, wijziging of gebruik, het toegankelijk maken voor daartoe niet gemachtigde en ontoegankelijk maken ervan voor de daartoe wel gemachtigde personen enig openbaar belang dat door middel van rubricering kan worden beschermd rechtstreeks schendt [Or. 5] of dreigt te schenden (hierna gezamenlijk: schaadt), en waarvan de openbaarheid en de toegankelijkheid, gelet op haar inhoud, met behulp van rubricering wordt beperkt; (...)

[OMISSIS] [voor het onderhavige verzoek niet relevante begripsbepalingen]

§ 11 van de wet bescherming informatie

Lid 1: Op grond van de door de tot rubricering bevoegde autoriteit uitgevaardigde machtiging heeft de betrokkene het recht om zonder persoonlijk veiligheidscertificaat kennis te nemen van zijn nationale gerubriceerde persoonsgegevens. De betrokkene legt een schriftelijke geheimhoudingsverklaring af voordat hij kennis kan nemen van zijn nationale gerubriceerde persoonsgegevens en dient zich te houden aan de regels inzake de bescherming van de nationale gerubriceerde informatie.

Lid 2: De tot rubricering bevoegde autoriteit neemt binnen 15 dagen een besluit over het verzoek van de betrokkene inzake een machtiging tot kennisname. De tot rubricering bevoegde autoriteit weigert de verlening van de machtiging tot kennisname indien kennisname van de informatie zou leiden tot schending van het openbaar belang dat aan de rubricering van de betrokken informatie ten grondslag ligt. De weigering van de verlening van de machtiging tot kennisname is met redenen omkleed.

Lid 3: De betrokkene kan de weigering van de machtiging tot kennisname aanvechten bij de bestuursrechter. Indien de rechter zijn verzoek inwilligt, gelast hij de tot rubricering bevoegde autoriteit om de machtiging tot kennisname te verlenen. De rechter behandelt de zaak achter gesloten deuren. Uitsluitend een rechter die de in de wet inzake nationale veiligheidsdiensten omschreven veiligheidscontrole heeft ondergaan, is bevoegd om de zaak te behandelen. De verzoeker, de persoon die zich aan de zijde van de verzoeker in de zaak heeft gevoegd en diens vertegenwoordiger hebben gedurende de procedure geen recht op kennisname van de gerubriceerde gegevens. Andere procesdeelnemers hebben uitsluitend recht op kennisname van de gerubriceerde gegevens indien zij de in de wet inzake nationale veiligheidsdiensten omschreven veiligheidscontrole hebben ondergaan. **[Or. 6]**

§ 12 van de wet bescherming informatie

Lid 1: De verwerker van de gerubriceerde informatie kan de betrokkene het recht op toegang tot zijn persoonsgegevens ontzeggen indien de uitoefening van dat recht het openbaar belang zou schaden dat aan de rubricering ten grondslag ligt.

Lid 2: Indien de betrokkene zijn rechten in een gerechtelijke procedure uitoefent, is het bepaalde in § 11, lid 3, van overeenkomstige toepassing op de bevoegde rechter en op de kennisname van de gerubriceerde gegevens.

§ 13 van de wet bescherming informatie

Lid 1: Gerubriceerde informatie mag uitsluitend worden gebruikt door personen voor wie dit gebruik in het kader van de uitoefening van een publieke of

overheidstaak gerechtvaardigd is en die, behoudens de bij wet genoemde uitzonderingen, beschikken over

- a) een geldige persoonlijke veiligheidsmachtiging die overeenkomt met het rubriceringsniveau van de informatie die zij voornemens zijn te gebruiken,
- b) een geheimhoudingsverklaring, en
- c) een gebruiksvergunning. (...)

Lid 5: Tenzij de wet anders bepaalt, is de rechter gerechtigd zonder veiligheidsonderzoek, persoonlijke veiligheidsmachtiging en geheimhoudingsverklaring de beschikkingsbevoegdheden uit te oefenen die nodig zijn voor de beoordeling van de volgens het gerechtelijke toewijzingssysteem aan hem toebedeelde zaken.

Hongaars recht met betrekking tot de derde en de vierde vraag:

§ 8 van de asielwet 2007

Lid 4: De vreemdeling wiens verblijf op Hongaars grondgebied een gevaar vormt voor de nationale veiligheid kan niet als vluchteling worden erkend.

§ 15 van de asielwet 2007: Er wordt geen subsidiaire-beschermingsstatus verleend aan een vreemdeling (...)

- b) wiens verblijf op Hongaars grondgebied een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Hongaars recht in verband met de vijfde vraag:

§ 15 van de asielwet 2007: Er wordt geen subsidiaire-beschermingsstatus verleend aan een vreemdeling (...)

- ab) indien hij onder de in § 8, lid 5, genoemde uitsluitingsgrond valt;

§ 8 van de asielwet 2007

Lid 5: Niet als vluchteling kan worden erkend de vreemdeling die door de rechter **[Or. 7]**

- a) wegens een opzettelijk gepleegd misdrijf onherroepelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer,
- b) als recidivist, meervoudige recidivist of gewelddadige meervoudige recidivist onherroepelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf,

c) wegens een misdrijf tegen het leven, de lichamelijke integriteit, de vrijheid van personen, de seksuele vrijheid, de zeden en de gezondheid, een misdrijf dat een gevaar vormt voor de gezondheid, of een misdrijf in verband met de verstoring van de openbare rust, de openbare veiligheid of de openbare orde onherroepelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar of meer.

IV. Motivering van de prejudiciële verwijzing

De eerste en de tweede vraag

Volgens relevante rechtspraak van de Kúria (hoogste rechter, Hongarije) worden de procedurele rechten van betrokkenen reeds gewaarborgd doordat de rechter die belast is met de toetsing van het op de gerubriceerde informatie gebaseerde besluit inzage heeft in de documenten waarin de gerubriceerde informatie is vermeld. Het is dus niet vereist dat de betrokkene zelf kennis kan nemen en gebruik kan maken van de betrokken informatie of op zijn minst van de essentie ervan.

De rechtspraak van het Hof met betrekking tot de beperking van rechten in verband met beslissingen die op gerubriceerde gegevens zijn gebaseerd, zijn vooral te destilleren uit de arresten in de zaken C-300/11 en C-593/10.

In de zaak van verzoeker is het besluit van de asielautoriteit waarbij hij is uitgesloten van internationale bescherming uitsluitend gebaseerd op de omstandigheid dat de twee, bij de procedure betrokken adviserende instanties (tweede en derde verweerder) hebben vastgesteld dat het verblijf van verzoeker in Hongarije „een gevaar vormt voor de nationale veiligheid”. De asielautoriteit heeft zelf ook geen kennis kunnen nemen van de redenen, waaronder de gerubriceerde informatie, die aan het advies van de adviserende instanties ten grondslag liggen.

Noch verzoeker noch zijn raadsman heeft de mogelijkheid gehad om zich in de administratieve procedure uit te laten over, of de gegrondheid te betwisten van, het door de asielautoriteit in het kader van de administratieve procedure ingewonnen, niet met redenen omkleed advies van de adviserende instanties. De wet bescherming gegevens biedt verzoeker de mogelijkheid om een verzoek tot kennisname van de hem betreffende gerubriceerde informatie in te dienen, maar zelfs wanneer hem inzage zou worden verleend in de gerubriceerde informatie, kan hij deze informatie noch in de administratieve procedure noch in de gerechtelijke procedure gebruiken. (Uit het antwoord van het bureau voor de bescherming van de grondwet en het centrum voor terreurbestrijding, verweerders bij dit geding, op het in het hoofdgeding door het Hongaarse Helsinki Comité ingediende verzoek om verstrekking van bestuurlijke informatie blijkt dat deze instanties in 2019 en in de eerste helft van 2020 geen enkel verzoek van betrokkenen tot kennisname van de hen betreffende gerubriceerde gegevens hebben ingewilligd.) **[Or. 8]**

De omstandigheid dat het gebruik van de betrokken informatie niet is toegestaan betekent dat verzoeker, al zou hij kennis kunnen nemen van de gerubriceerde informatie, geen mogelijkheid heeft om zich uit te laten over de gronden waarop het in de asielprocedure genomen besluit is gebaseerd, zich daartegen niet kan verweren noch kan beargumenteren dat hij niet onder de uitsluitingsgrond valt.

De wet bescherming gegevens voorziet niet in de mogelijkheid dat de tot het nemen van een besluit inzake de verlening van de machtiging tot kennisname bevoegde autoriteit aan het verzoek in beperkte mate tegemoet komt door het verstrekken van een mededeling over de essentie van de aan haar advies ten grondslag liggende redenen.

Hoewel de rechter die belast is met de toetsing van de rechtmatigheid van het op de geheime of gerubriceerde informatie gebaseerde advies van de adviserende instantie en van het besluit van de asielautoriteit (in casu de verwijzende rechter) bevoegd is om van de betreffende informatie kennis te nemen, kan hij deze informatie nergens, dus ook niet in het hoofdgeding, gebruiken noch daar in de gerechtelijke procedure of in zijn beslissing conclusies aan verbinden. Dit betekent noodzakelijkerwijs dat de rechterlijke beslissing de vermelding van de op dit punt aan de beoordeling ten grondslag liggende feiten en omstandigheden ontbeert.

Het staat aan de verwijzende rechter het besluit te toetsen en uiteindelijk een oordeel te geven over de toepasselijkheid van de op de geheime of gerubriceerde informatie gebaseerde uitsluitingsgrond, zonder dat de verzoeker of zijn raadsman de mogelijkheid hebben gehad om verweer te voeren tegen de daaraan ten grondslag liggende redenen en argumenten of omstandigheden konden aanvoeren om de toepasselijkheid van de uitsluitingsgrond in verzoekers specifieke geval te weerleggen. De verwijzende rechter kan uitsluitend een niet met redenen omkleed oordeel geven over de vraag of de gerubriceerde informatie waarnaar de autoriteit verwijst een grondslag kan vormen voor de conclusie van de adviserende instantie.

De verwijzende rechter kan er niet voor zorgen dat aan verzoeker in het hoofdgeding hoe dan ook de essentie van de redenen wordt megedeeld waarop het door hem getoetste advies en inhoudelijke asielbesluit zijn gebaseerd.

Artikel 23, lid 1, onder b), van de procedurerichtlijn is niet in Hongaars recht omgezet, hetgeen tot een nieuwe afwijking leidt bovenop de bij deze bepaling uitdrukkelijk toegestane afwijking. Noch de procedurerichtlijn, noch artikel 72 VWEU noch enige andere Unierechtelijke bepaling voorzien echter in een daartoe strekkende machtiging.

Gelet op het voorgaande rijst dus de vraag of de aangehaalde Hongaarse wetgeving voorziet in de door de procedurerichtlijn en het Handvest

gewaarborgde rechten van verzoeker op een eerlijk proces en op een doeltreffende voorziening in rechte.

Bovengenoemde bepalingen van de procedurerichtlijn vereisen daarnaast een nauwkeurige uitlegging, aangezien de beperking of weigering van de toegang tot de gerubriceerde informatie, die het recht op een eerlijk proces en op een doeltreffende voorziening in rechte aantast, uiteindelijk kan leiden tot schending van het recht op asiel (artikel 18 van het Handvest) en andere, deels onder het verbod op beperking **[Or. 9]** vallende fundamentele rechten (artikelen 2, 4, 6 en 19 van het Handvest), wanneer de beslissing inzake internationale bescherming ongefundeerd is.

De derde en de vierde vraag

Het Hof heeft in zaak C-369/17 reeds geoordeeld dat de asielautoriteit bij de beoordeling of er sprake is van een uitsluitingsgrond een geïndividualiseerd besluit moet nemen waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het specifieke geval. De arresten in de zaken C-715/17 en C-380/18 bieden verdere richtsnoeren voor de beoordeling.

Krachtens de Hongaarse wetgeving dient de deskundige instantie een bindend en niet met redenen omkleed advies te geven over het bestaan van het „gevaar voor de nationale veiligheid”, waarvan de asielautoriteit niet mag afwijken. Haar besluit mag in dit verband uitsluitend een verwijzing bevatten naar het advies van de deskundige instantie en de relevante wettelijke bepaling. Het gevolg van de Hongaarse wetgeving is derhalve dat de asielautoriteit, die de gronden van het advies zelf ook niet kent, bij het nemen van de inhoudelijke beslissing inzake internationale bescherming uiteindelijk geen onderzoek kan doen naar het bestaan en de toepasselijkheid van een uitsluitingsgrond in het specifieke geval, geen rekening kan houden met de individuele omstandigheden en evenmin de noodzakelijkheid en evenredigheid bij haar beoordeling kan betrekken. Uit de richtlijnen en de relevante arresten van het Hof valt af te leiden dat de bevoegde autoriteit geen inhoudelijke beslissing over het asielverzoek (dus over de verlening of de intrekking van de vluchtelingenstatus of subsidiaire-beschermingsstatus) mag nemen, ook niet indien zij daarbij gebruikmaakt van een deskundige, op zodanige wijze dat zij zich uitsluitend en automatisch baseert op de beslissing van een andere, slechts op een deelterrein bevoegde, autoriteit, zonder zelf de krachtens artikel 4 van de erkenningsrichtlijn vereiste beoordeling te verrichten.

De Hongaarse wetgeving heeft derhalve tot gevolg dat het onderzoek in het kader van, en het inhoudelijke besluit over, internationale bescherming uiteindelijk niet door de daartoe bevoegde asielautoriteit wordt gedaan respectievelijk wordt genomen, maar door twee adviserende overheidsinstanties die niet voldoen aan de in de procedurerichtlijn genoemde voorwaarden en niet beschikken over de in die richtlijn bedoelde machtiging om dat onderzoek te verrichten en dat besluit te nemen, en die hun procedures niet in overeenstemming met de materieel- en

procesrechtelijke bepalingen van de relevante richtlijnen verrichten. Deze overheveling van bevoegdheden, die strijdig lijkt met het Unierecht, kan leiden tot schending van de procedurele waarborgen waarin het Unierecht voorziet.

Hoewel artikel 17, lid 1, onder b), van de erkenningsrichtlijn in het geval van subsidiaire bescherming een dwingende bepaling is, vereist de toepassing ervan ook in dit geval een individuele beoordeling, grondig onderzoek en afweging door de asielautoriteit. Ten eerste vermeldt de bepaling zelf dat de aanname dat de voorwaarde voor de uitsluiting (gevaar voor de veiligheid) zich voordoet door „ernstige [Or. 10] redenen” moet worden ondersteund. Ten tweede bepaalt artikel 19, lid 4, uitdrukkelijk dat de lidstaat per geval moet aantonen dat de betrokken persoon overeenkomstig artikel 19, lid 3, (dus op grond van het gevaar voor de veiligheid) niet of niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De vijfde vraag

De asielautoriteit heeft op basis van de uitsluitingsgrond van § 15, onder ab), van de asielwet 2007 vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Als grondslag voor haar beslissing heeft zij verwezen naar een op 6 juni 2002 vastgestelde en 18 jaar geleden onherroepelijk geworden strafrechtelijke veroordeling van verzoeker wegens een strafbaar feit dat naar haar oordeel als „ernstig van aard” moet worden aangemerkt.

Verzoeker heeft de bij dat strafvonnis opgelegde vrijheidsstraf in 2004, 16 jaar geleden, uitgezeten. Op het moment van de verlening van de vluchtelingenstatus aan verzoeker was het strafbaar feit reeds bekend, desondanks is hij als vluchteling erkend. Destijds is de uitsluitingsgrond in verband met dit strafbaar feit hem niet tegengeworpen, noch door de asielautoriteit noch door de rechter die de beslissing nam over de erkenning van verzoeker als vluchteling.

Slot

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke elementen]

Boedapest, 27 januari 2021

[OMISSIS] [ondertekeningen]